

Seanan McGuire
HER KALP BİR EŞİK
TERS ÇOCUKLAR – 1

Çeviren
Elif Ersavcı

KÖTÜLERE

I. KISIM

ALTIN İKİNDİLER

KÜÇÜK BİR KIZ VARMIŞ

Kızlar hiçbir zaman giriş mülakatlarına katılmazdı. Ebeveynleri, vasileri, kafası karışmış, yardım etmeyi çok isteyen ama bunu nasıl yapacağını bilemeyen kardeşleri katılırdı sadece. Orada oturup dünyada –en azından bu dünyada– en çok sevdikleri insanların onların anılarını kuruntu, deneyimlerini fantezi, hayatlarını tedaviye direnen bir hastalık gibi görüp ciddiye almamalarını dinlemek, müstakbel öğrencilerin çok zoruna giderdi muhtemelen.

Dahası, Eleanor'u ilk kez öyle, o saygın griler ve ley-lak renkleri içinde, saçları yalnızca çocuk hikâyelerinde var olan türden yaşlı ve ruhsuz teyzelerinki gibi derlenip toplanmış hâlde görseler, okula güvenleri baştan sarsılabilirdi. Gerçek Eleanor'un bununla yakından uzaktan bir alakası yoktu. Öğrencilerin Eleanor'un alabildiğine dürüst ve samimi bir edayla, okulunun o minik kayıp kuzuların zihinlerinde ters giden şeylere şifa bulacağını açıklarkenki sözlerini duymaları işleri sadece daha da kötüleştirirdi. Eleanor, söylediğine göre, bu kırılmış çocuk-

ları alıp onları tamir edebilir, yeniden bütün olmalarını sağlayabilirdi.

Yalan söylüyordu elbette ama potansiyel öğrencilerinin bunu bilmesinin yolu yoktu. Bu yüzden yasal vasilerle baş başa görüşmeyi talep eder, onları doğuştan yetenekli bir dolandırıcının dikkat ve ustalığıyla kandırırdı. Şayet o vasiler günün birinde bir araya gelip de bilgi alışverişinde bulunacak olsalar, kadının metnini çok iyi çalıştığını ve bir bıçak gibi biletiğini anlarlardı.

“Kadınlığa geçiş yapmanın eşiğindeki genç kızlarda tezahür eden, ender görülmekle birlikte emsalsiz olmayan bir rahatsızlık bu,” derdi, gelen son gezgin kızın ümidini kesmiş, canından bezmiş vasileriyle dikkatli göz temasları kurarak. Erkek çocukların ebeveynleriyle konuşmak zorunda olduğu nadir durumlarda konuşmasını değiştirirdi, o da ancak durumun gerektirdiği kadar. Bu şablon üstünde uzun zamandır çalışıyor, yetişkinlerin korku ve arzularına nasıl oynayacağını biliyordu. Emanetleri için en iyisini istiyorlardı, tıpkı Eleanor gibi. Mesele “en iyinin” ne olduğuna dair farklı fikirlerde olmalarından ibaretti.

Ebeveynlere, “Bu bir kuruntu,” diyordu, “biraz uzakta kalmanın yardımı dokunabilir.”

Teyzelerle amcalara, “Bu sizin hatanız değil,” diyordu, “ve çözümü ben olabilirim.”

Büyükannelere, büyükbabalara, “Bırakın yardım edeyim. Lütfen, yardım etmeme izin verin,” diyordu.

Tüm aileler yatılı okulun en iyi çözüm olduğuna katılmıyordu. Yaklaşık her üç potansiyel öğrenciden biri parmaklarının arasından kayıp gidiyor, Eleanor kurta-

rılabilecekken hayatları yok yere daha da zorlaşacak bu çocuklar için yas tutuyordu. Ama bakımına verilenler de çok mutlu ediyordu onu. Onun yanındayken, anlayan biriyle birlikte olacaklardı en azından. Eve dönme fırsatını bir daha asla bulamasalar da, yanlarında onları anlayacak biri ve kendileri gibi çocuklar olacaktı, ki paha biçilmez bir hazineydi bu.

Eleanor West günlerini öğrencilerine kendisinin hiç sahip olmadığı şeyleri vermekle geçiriyor ve bunun bir gün ait olduğu yere dönüş biletini kesmeye yeteceğini umuyordu.

1

EVE GELMEK, EVDEN GİTMEK

Hikâye anlatma, yani sıradandan mucizevi bir şey çıkarma alışkanlığı, kırması zor bir alışkanlıktı. Anlatı, konuşan korkulukların ya da sırta kadem basan kedilerin eşliğinde bir zaman geçirdikten sonra kendiliğinden geliyordu; insanın ayaklarını yere basma, ne kadar tuhaflaşırsa tuhaflaşsın tüm hayatlardan geçen ve süreklilik denen pamuk ipliğine bağlanma yöntemiydi bu bir bakıma. İmkânsız şeyleri anlatılaştırdınız mı, onları bir hikâyeye dönüştürdünüz mü, kontrol edilebilirlerdi. Bu yüzden, buyurun bakalım:

Köşk, özel bir mülkü çevrelemek üzere kullanılsa kırı sayılabilecek bir alanın ortasına tünemişti. Çimler mükemmel bir yeşildi, yapının etrafında öbeklenen ağaçlar mükemmel bir şekilde budanmıştı ve bahçe normalde ancak bir gökkuşağında ya da bir çocuğun oyuncak kutusunda bir araya gelebilecek renklere bürünmekteydi. Araba yolu uzaktaki ana girişten başlayıp köşkün önüne gelene dek ince ve siyah bir kurdele gibi kıvrılıyor, orada

ilmek şeklini alıp verandanın altındaki daha geniş bekleme alanıyla zarif bir şekilde birleşiyordu. Bir araba durdu, rengi r     bir sarıydı, özenle   killendirilmi   manzarada biraz pejmürde görünüyordu. Arka kapı çarptı, araba yeniden yola koyuldu ve geride genç bir kız bıraktı.

Kız ince, uzun ve ta     atlasa on yedisindeydi; gözlerinin ve ağzının etrafında şeklini almamış bir şeyler vardı daha, sürmekte olan bir i   gibi idi bu yüzden, zaman içinde tamamına erecekti. Siyah giyinmişti –siyah kot, siyah minik d  gmeleri askerler gibi başparmaktan baldırlara kadar marş marş çıkan siyah botlar– ve beyaz giyinmişti –bol bir atlet, bileklerinde sahte inciden bileklikler– atkuyru  unun dibine de nar tohumları rengine bir kurdele takmıştı. Saçları yol yol siyah olukların ge  ti   bir kemik beyazıydı –mermere benzin d  k  lm   gibi– ve gözleri buz gibi açık bir renkti. Gün ışığında gözlerini kısıyordu. Görünüş bakılırsa, güneşi son g  r    n  n üstünden epey bir zaman geçmiş olmalıydı. Köşk tekerlekli valizi, üstü papatya çizimleriyle kaplı parlak pembeydi. Valizi kendisinin almadığı nereden baksanız kesindi.

Elini gözlerine siper edip köşke baktı, verandanın sa  a  ından sarkan yazıyı görünce duraksadı. ELEANOR WEST'İN TERS ÇOCUKLAR EVİ yazıyordu koca koca harflerle. Altında, daha köşk harflerle şöyle devam ediyordu: R  CA, ZİYARETÇİ VE TETK  K YASAKTIR.

Kız gözlerini kırpıştırdı. Elini indirdi. Basamaklara yürüdü yavaşça.

Köşkün     nc   katında Eleanor West perdeyi bıra  ıp kumaş hâlâ dalgalana dalgalana önceki konumunu almaya çalışırken kapıya döndü. Altmı  ıların sonunda

ve yaşına göre genç duran bir kadın gibi görünmekle birlikte gerçek yaşı yüze yakındı: Bir zamanlar sık sık gidip geldiği diyarlara yaptığı yolculukların biyolojik saati bozup zamanın bedeni doğru dürüst kavramasını zorlaştırmak gibi bir eğilimi vardı. Bazı günler uzun yaşadığı için minnet duyuyordu; açtığı kapıları açmasa ya da gitmesi gereken yoldan sapmasa görebileceğinden çok daha fazla çocuğa yardımı dokunmuştu bu sayede. Bazı günlerse merak ediyordu, bu dünya onun var olduğunu –bunca yıl sonra bir şekilde hâlâ hayatta olan küçük Asi Kız Ely West olduğunu– keşfedecek miydi hiç ve böyle bir şey olursa ne olacaktı ona?

Yine de, şu anda, sırtı güçlü, gözleri de yedi yaşında bir kız çocuğuyken babasının arazisinde bir ağacın kökleri arasındaki o açıklığı gördüğü günkü kadar berraktı. Saçı beyazsa bile, teni kırışıklar ve anılarla yumuşamışsa bile, eh, bu da hiç sorun değildi. Gözlerinin etrafında bitmemiş bir şey vardı hâlâ; işi hâlâ bitmemişti. O bir hikâyeydi, sonsöz değil. Ve eğer yeni gelen kızı karşılamak için merdivenlerden inerken her basamakta bir kelimeyle hayatını anlatmayı tercih ediyorsa, bunun da kimseciklere zararı yoktu. Anlatı, kırması zor bir alışkanlıktı sonuçta.

Ve bazen bir bedenin hiçbir şeyi olmazdı ondan başka.

Nancy antrenin ortasında donakalmıştı, elini valizinin sapına kenetlemiş etrafına bakıyor, nasıl bir yerde olduğunu anlamaya çalışıyordu. Annesiyle babasının onu gönderdiği “özel okuldan” ne beklediğinden emin değildi ama bu şık kır evi gibi bir yer görmeyi beklemediği

kesindi. Duvarlar eski moda gül ve akasma sarmaşığı desenli kâğıtlarla kaplanmıştı ve mobilyalar –mekân kasten az dayanıp döşenmişse de– antikaydı, hepsi kaliteli ve cilalı ahşaptandı ve tırabzanların kavislerine yakışan pirinç kulpları vardı. Zemin kiraz ağacındandı, kız çenesini kaldırmadan gözlerini hareket ettirmeye çalışıp yukarı çevirdiğindeyse, açan bir çiçeğe benzeyen, incelikle işlenmiş bir avizeye bakarken buldu kendini.

“Mezunlarımızdan birinin eseri bu,” dedi bir ses. Nancy bakışlarını avizeden ayırıp merdivene çevirdi.

Merdivenden inen kadın bazı yaşlı kadınların olduğu gibi incedi ama dik duruşluydu, eli tırabzanı bir destek gibi değil, yalnızca bir kılavuz gibi kullanıyordu sanki. Saçları Nancy’nin saçları kadar beyazdı ama arada yol yol akan isyankâr siyahlar yoktu ve tohuma kaçmış bir hindiba misali, üfleseniz uçacak bir perma topuna benziyordu. Cart turuncu bir pantolonunun üstüne gökkuşağı renkli el örgüsü yün kazak giymese ve hiçbirisi birbirine uymayan binbir renkli ve yarı kıymetli taşlardan bir kolye takmasa, görüntüsü mükemmel bir saygı uyandırabilirdi. Nancy elinden geleni yapmasına rağmen gözlerinin büyüdüğünü hissetti ve bu yüzden kendinden nefret etti. Hareketsizliğinin kontrolünü her geçen gün biraz daha kaybediyordu. Yakında tüm bu canlılar kadar gergin ve dengesiz olacak ve o zaman eve dönüş yolunu asla bulamayacaktı.

“Aslında neredeyse tamamı cam; cam olmayan kısımlar hariç tabii,” diye devam etti kadın, Nancy’nin küstah bakışlarına aldırmiyordu anlaşılan. “Böyle şeyler nasıl yapılıyor pek bilmiyorum. Kumu eriterek, herhalde. Ama

ortadaki, gözyaşı şeklindeki şu büyük prizmalara benim de katkım oldu. On ikisi de benim eserim. Biraz gurur duyuyorum bununla.” Kadın duraksadı, Nancy’nin bir şey söylemesini bekliyordu belli ki.

Nancy yutkundu. Bu günlerde boğazı *kupkuruydu*, o tozu hiçbir şey geçiremiyordu sanki. “Cam yapmayı bilmiyorsanız prizmaları nasıl yaptınız?” diye sordu.

Kadın gülümsedi. “Gözyaşlarımla tabii. Burada en basit cevabın doğru cevap olduğunu farz et her zaman, çoğunlukla öyle çünkü. Ben Eleanor West. Evime hoş geldin. Sen de Nancy olmalısın.”

“Evet,” dedi Nancy yavaşça. “Nereden bildiniz?”

“Eh, bugün beklediğimiz tek öğrenci sendin. Eskisi kadar çok öğrenci yok artık. Ya kapılar azalıyor ya da geri dönmeme konusunda ustalaşıyorsunuz giderek. Şimdi birazcık sus da sana bir bakayım.” Eleanor son üç basamağı da inip Nancy’nin önünde durdu, kızı kısa bir süre dikkatle inceledikten sonra etrafında yavaş bir çember çizdi. “Hımm. Uzun, ince, benzi de pek soluk. Güneşsiz bir yere gitmiş olmalısın ama boynunun derisine bakılırsa sanırım vampir meselesi değil bu. Jack ve Jill seninle tanıştığına müthiş sevinecek. Bütün bu gün ışığından ve insanların yaydığı tatlılıktan bıkmış durumdalar.”

“Vampir mi?” dedi Nancy boş gözlerle. “Vampirler gerçek değil.”

“Bunların hiçbirisi gerçek değil, hayatım. Ne bu ev, ne bu konuşma, ne ayağındaki şu ayakkabılar –bu arada akranlarının tarzına uyum sağlamaya çalışıyorsan bu ayakkabıların modasının yıllar önce geçtiğini söylemeliyim, yakın zamanlı geçmişine sarılmaya çalışıyorsan da matem ayak-

kabıllarına benzemiyorlar– ne de biz gerçeğiz. ‘Gerçek’ dediğin altı harfliık bir kelimedenden ibaret ve benim çatımın altında bu kelimeyi mümkün olduğunca az kullanırsan müteşekkikr kalırım.” Eleanor, Nancy’nin önünde durdu tekrar. “Seni ele veren saçların. Bir tür Yeraltında mıydın yoksa Ölüler Diyarında mı? Öteki Taraflardan birine gitmiş olamazsın. Oralardan kimse geri gelmez.”

Nancy şaşkın şaşkın bakıyor, sesini bulmaya çalışırken ağız sessizce oynuyordu. Yaşlı kadın bunları –bu hunharca imkânsız şeyleri– alabildiğine lakayt bir edayla, Nancy’nin aşık kayıtlarından daha önemli bir şey sormuyormuşçasına söylemişti.

Eleanor’un yüz ifadesi değışti, yumuşak ve mahcup bir hâl aldı. “Ah, sarstım seni, değil mi? Böyle bir eğilimim var maalesef. Ne yapayım, daha on altı yaşına basmadan altı kez Saçmalık dünyasına gittim ben, nihayetinde gidip gelmeye son vermek zorunda kalsam da dilime söz geçirmeyi öğrenemedim hiç. Yol yorgunu olmalısın, burada neler döndüğünü de merak ediyorsundur. Haksız mıyım? Pusulada ne tarafa düştüğünü öğrenir öğrenmez sana odanı gösterebilirim. Maalesef yerleşim gibi konularda gerçekten önemli olabiliyor böyle şeyler; Saçmalık yolcularını Mantıkta yürüyen birinin yanına koyamazsın, tabii canın yerel polise bir yığın şiddet vakası açıklamak istemiyorsa. Dikkatlerini başka yöne çekmeyi genellikle becersek de bizi *denetledikleri* oluyor. Okulun ruhsatını korumak için gerekli bu, gerçi biz daha çok bir sanatoryum gibiyiz. Bu kelime hoşuma gidiyor, senin gitmiyor mu? ‘Sanatoryum.’ Çok resmi geliyor kulağa, öte yandan hiçbir anlama geldiğı yok.”